

sem v tem trenutku: stopil bi k postelji, vzel bi revolver raz omarico in bi jo ustrelil . . .

A njene demonske oči so brale jasno v moji duši.

„Čemu se srdite name?“ — je vprašala hipoma tiho in mehko. — „Glejte, pripeljala sem se nalašč iz mesta in sem prišla sem gori v te hribe, da vidim vsaj enkrat vaš dom . . . A niti stola mi niste ponudli . . . Komaj čakate, da grem, kaj?“

„Čakam s hrepenenjem.“ Govoril sem s težavo, izmučen od srda.

„Sovražite me?“

„Sovražim . . . iz vse duše.“

Za trenotek so se odprle še širše njene demonske oči. Zatrepetale so obrvi in so se vzbočile, privzdignile so se visoko trepalnice. Za hip — in že je gledala spet kakor sicer, s tistim demonskim, kačjim, fascinujočim pogledom, ki je pekel in skelel.

„Pa odhajam. Oprostite, da sem motila . . . Zdravi!“

A še me je gledala.

„Vem“ — so govorile plamteče njene oči — „vem, sovražiš me. A še se vidiva, srečava se še.“

Okrenila se je polagoma; počasi, kakor v dvomih, omahujoč je zapirala duri. Čuj, še se slišijo počasni koraki iz predsobe, po stopnicah . . . zdaj je v veži . . . zaprla je hišna vrata.

Odprl sem okna širom, ker mi je bilo tesno, da bi omedlel. Oddehnil sem si globoko, kakor bi gledal ravnokar v strašno lice neizprosni smrti, ki je prišla mimo in me je prijela s trdo, neusmiljeno roko, a si je premislila nenadoma in me je izpustila in je odšla molče svojo pot.

Dal Bog, da se ne vrne nikoli več . . .

Tam v večeru nekje . . .

Tam v večeru nekje
kostanj šumi,
morda skovir se v njem
drami in budi.

Čuj, zaskovikal je,
mimo je letél —
Kaj te je, ljubica,
tako strah prevzel? . . .

Ni kostanja nikjer,
to ni bil skovir,
fant je zavriskal vesel
v nočni mir. —

Fant je zavriskal vesel,
sklonil se k ljubici,
poljubil na čelo jo,
na plašni dve gubici . . .

Roman Romanov.